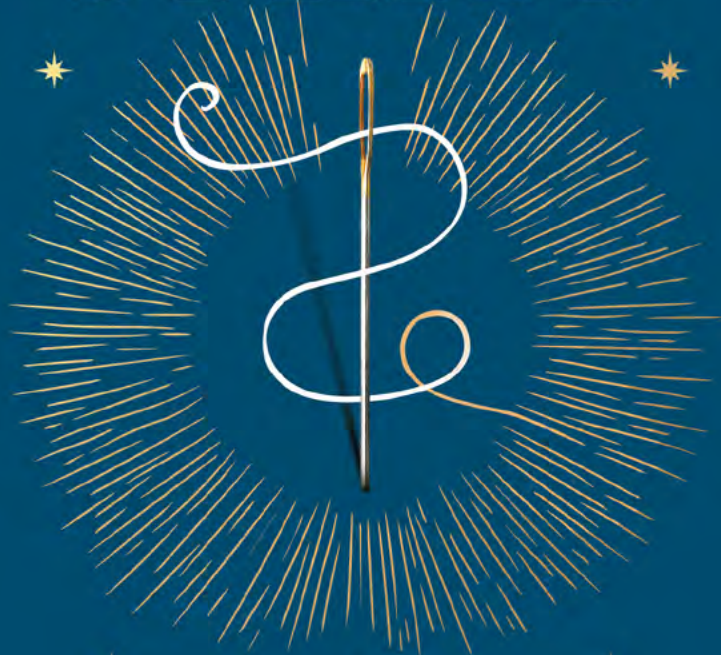

Romantická fantasy z éry Bridgertonových

DESET TISÍC STEHŮ

OLIVIA
ATWATER

FRAGMENT

Deset tisíc stehů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Olivia Atwater

Deset tisíc stehů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

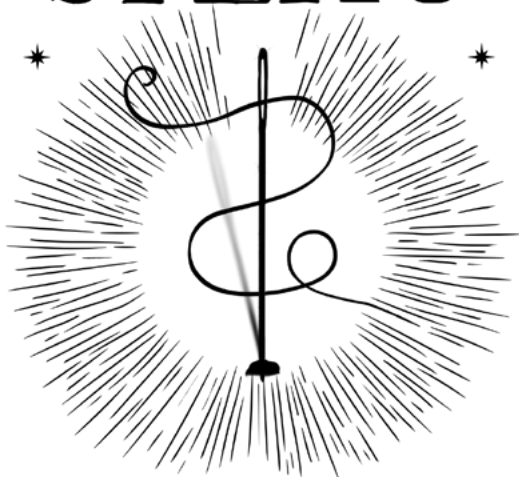
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TEN THOUSAND STITCHES © Olivia Atwater, 2020
Translation © Jan Kozák, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-8000-0 (1. vydání 2026)
ISBN e-knihy 978-80-253-8003-1 (1. zveřejnění 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-8004-8 (1. zveřejnění 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7999-8 (1. zveřejnění 2026) (Pdf)

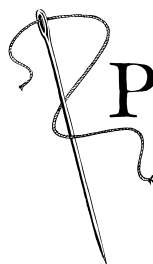
DESET
* TISÍC *
STEHŮ

OLIVIA
ATWATER

přeložil Jan Kozák

FRAGMENT

POSTAVY

Euphemia Reevesová – podrážděná služebná na Hartfieldu; vynikající švadlena

Paní Sedgewicková – hospodyně na Hartfieldu; na kordy s panem Allenem

Pan Allen – majordomus na Hartfieldu; na kordy s paní Sedgewickovou

Lydia – nejlepší přítelkyně Euphemie a služebná na Hartfieldu

George Reeves – Euphemiin bratr a lokaj na Hartfieldu

Cookie – kuchařka na Hartfieldu; známá svými nepříjemnými léky na nemoci

Prudence – osobní služebná lady Eleanor Ashbrookové

Lord Thomas Ashbrooke – baron z Culveru; hlava rodiny na Hartfieldu

Lady Eleanor Ashbrooková – manželka lorda Thomase Ashbrooka; také známá jako lady Culverová; Euphemii na zaměstnavatelka; vlastní mnoho šatů

Pan Edmund Ashbrooke – mladší bratr lorda Culvera

Pan Benedikt Ashbrooke – nejmladší bratr lorda Culvera;
nedávno se vrátil z kontinentu

Pan Herbert Jesson – úspěšný obchodník s tulipány; přítel
pana Benedikta Ashbrooka; známý také jako pan Tulipán

Lord Wilford – baron z Wilfordu; hlava rodiny v Holly
House

Slečna Mary Buckleyová – sestra lorda Wilforda; nejlepší
přítečkyně lady Eleanor Ashbrookové

Pan Fudge – majordomus lorda Wilforda

Caesar – pes lorda Wilforda; nejlepší pes

Lord Panovar – baron z Panovaru; hlava rodiny ve Finch-
wood Hall; známý svými nekonečnými stížnostmi na své
kuchaře

Lady Panarová – manželka lorda Panovara; společenská
rivalka lady Eleanor Ashbrookové, zaměstnává několik
francouzských služebných

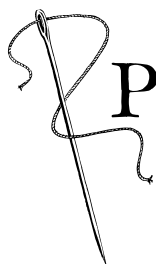
Lord Blackthorn – fae vikomt z Blackthornu; odhodlaný
být nápomocný

Lady Hollowvaleová – fae markýza z Hollowvale; má na-
půl anglickou duši

Stillheart a Gloomfall – skřítki; známí jako nejlepší krejčí
ve fae světě; v současné době předstírají, že jsou služeb-
níky lady Hollowvaleové

Abigail – dospívající svěřenkyně lady Hollowvaleové

Robert a Hugh – mladí svěřenci lady Hollowvaleové; ze-
mřeli, ale jsou naprosto spokojení

PROLOG

Euphemia Reevesová byla velmi vznětlivá mladá žena. Většinu ostatních sluhů na Hartfieldu by to nicméně překvapilo, a kdybyste se zeptali vážené hospodyně, paní Sedgewickové, možná by vám řekla, že Effie je téměř *ideální* pokojská. Pokud paní Sedgewicková věděla, Effie se nikdy nevyhýbala svým povinnostem a vždy se chovala dokonale klidně.

A stejná paní Sedgewicková by byla naprosto šokována, kdyby slyšela slova, která Effie právě vyřkla.

„... vůbec žádná ohleduplnost, *naprosto žádná!*“ syčela si Effie pro sebe, když už potřetí toho dne drhla dřevěné podlahy v předsíni. Parkety byly znovu a znovu pokryté blátem, protože všichni muži z rodiny vkročili jeden po druhém z nepříjemného zimního počasí venku rovnou dovnitř. „Mělo by být protizákonné jezdit venku na koni, když je bláto a sníh!“

Lord Culver a jeho mladší bratr pan Edmund Ashbrooke si však nebyli příliš vědomi toho, jaký spektakulární nepořádek za sebou nechávají. Effie by za to, že si neočistila boty, dostala pořádně vynadáno, ale lord Culver – o víc než patnáct let starší než ona! – byl tak zvyklý, že za ním nepořádek mizel jako mávnutím kouzelného proutku, že neviděl smysl v tom, aby si zablácené boty sundával, dokud nedošel až do svého pokoje. A jakmile je sundal, musela některá ubohá prادلena záhy vyčistit celý jeho oděv.

„*Nemá smysl se rozčilovat,*“ kárala Effie její matka, když byla malá. „*Dostaneš se tím jen do potíží. Ve vzteku si můžeš myslet, co chceš, ale musíš si to nechat pro sebe.*“

„Zablácení, nafoukaní hejskové, všichni do jednoho!“ zamumlala Effie směrem ke svému kartáči. „I ti ptáci jsou chytřejší než oni, no ne? Aspoň si čistí vlastní peří!“ Slova jí vyklouzla bezděčně z úst, místo aby zůstala v hlavě. *Promiň, mami,* pomyslela si omluvně. *Zase mi došla trpělivost.*

Obvykle, když se Effie takhle rozčilila, si šla najít nějakou jinou vhodnou práci – tak třeba vyšívání ji vždycky velmi uklidňovalo –, ale Ashbrookovi pořádali zítra večer *další* ples, a personál se proto opět honil jako šílený, aby vše připravil. Současná lady Culverová se za lorda Culvera provdala teprve loni v Londýně a od té doby, co se s ním vrátila na panství, byla odhodlána převzít vedení domácnosti a řídit ji podle *svých* představ.

Bohužel způsob, jakým lady Culverová postupovala, spočíval hlavně v tom, že propouštěla každého sluhu, který se jí znelíbil, a chybějící články personálu odmítala nahrazovat.

Podle toho, jak se lady Culverová chová, si asi myslí, že si místo služebnictva najala partu kouzelníků, pomyslela si Effie unaveně. Měla by to uvést ve svém příštím inzerátu – možná se objeví dvorní čaroděj a vypere jí prádlo!

Tato myšlenka ji samozřejmě ještě víc rozzlobila. Povzdechla si a ponořila se do svých vzpomínek, aby tam našla nějakou říkanku. Kuchařka používala dětské říkanky k měření času při přípravě jídla, ale Effie je začala používat jako poslední možnost, jak uklidnit své nervy. Přimhouřila oči a opatrně recitovala směrem k podlaze:

„Navíjej, navíjej nitku zas,
navíjej, navíjej, přišel čas.
Táhni, táhni, tleskni v dlaně,
A teď ji odviň zpátky...“

Dlouhá frustrace z celého dne při tom monotónním rytmu trochu polevila a Effie nepatrně uvolnila ramena. Právě začala znovu recitovat a vrhla se zpátky do úklidu, když ji přerušilo volání.

„Lydie! Jsi tady, Lydie?“ To se v chodbě ozval tenký, pronikavý hlas paní Sedgewickové. „Proboha, viděl někdo Lydie? Nemám čas hledat každou služku v tomhle domě!“

Effie se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, a snažila se uvolnit zamračený výraz na tváři. Zpoza rohu vyšla paní Sedgewicková. Přísná stará hospodyně kráčela přímo směrem k ní a dřevěné podrážky jejích polobotek vydávaly při chůzi jemný klapavý zvuk. Paní Sedgewicková byla dnes obzvláště upravená a tmavé vlasy měla stažené do pevného drdolu. Na sobě měla samozřejmě černé hedvábné šaty hospodyně – byla na ně totiž nesmírně pyšná a raději se nikdy neukazovala v žádném jiném oblečení.

„Effie!“ oslovila ji. „Neviděla jsi Lydii? Její Milost by chtěla, aby se znovu utřel prach z klavíru v tanečním sále. Říká, že v něm stále slyší prach.“

Effie se při tom návrhu zachvěla. *To prokleté piano jsme přece utírali už dvakrát!* pomyslela si rozhněvaně. *Možná by někdo měl spíš otestovat sluch Její Milosti, jestli náhodou nehluchne.* Avšak nahlas pronesla: „Pan Allen poslal Lydii vyvětrat další pokoj pro hosty, paní Sedgewicková.“

Oči hospodyně podrážděně zablýskly. „Pan Allen?“ poznamenala chladně. „No, jistě. A od kdy má služebné v tomhle domě na starosti zrovna *majordomus*?“

Effie potlačila frustrovaný povzdech. Paní Sedgewicková byla s panem Allenem, jejich novým majordomem, ve sporu od té doby, co byl do Hartfieldu přijat. Starého pana Simmonse totiž lady Culverová taktéž propustila, nicméně protože Hartfield se bez majordoma opravdu neobejde, rodina trvala na tom, aby tuto práci převzal pan Allen. Ten se nakonec opravdu ujal správy Hartfieldu, ačkoli měl již

velmi dobré hodnocení jako majordomus v Londýně, takže všichni věděli, že sem přijel pouze na naléhavou žádost nějakého svého šlechtického příbuzného.

Bohužel, okamžitá reorganizace domácnosti, kterou pan Allen prosadil, paní Sedgewickovou rozzuřila. Až dosud byla zvyklá spolupracovat s panem Simmonsem a tohoto nového, uhlazenějšího vetřelce neměla ani trochu v lásce.

V tuto chvíli už věděl jen Bůh, kdo nese zodpovědnost za první hádku majordoma s hospodyní, ale rivalita se s postupem týdnů stále zhoršovala, až se dokonce i stájníci ocitli v situaci, kdy si museli vybrat, komu budou věrní.

„Víc toho nevím, paní Sedgewicková,“ řekla Effie. „Lydia by měla být nahoře, pokud ji hledáte.“ Dál drhla skvrnu od bláta a pozorně sledovala zem.

„Rozkazuje služkám!“ dopálila se znovu paní Sedgewicková. „Ach, ten odporný muž si teda troufá! O tomhle se lady Culverová určitě dozví – uvidíš, že ano!“

Effie tentokrát neodpověděla, i když byla přesvědčená, že paní Sedgewicková to od ní *očekává*. Naučila se ale, že pokud na dramatická prohlášení hospodyně nezareaguje, paní Sedgewicková to nakonec vzdá a najde si místo ní některou ze služebných, která bude mít větší chuť klábosit.

„Pan Allen by tímhle tempem mohl zkazit celý ples,“ dodala hospodyně naléhavě. „Říkám ti, že pokud se to stane, nebudu váhat a všechnu vinu hodím na něj.“

„Ano, paní Sedgewicková,“ zamumlala Effie poslušně.

Hospodyně sevřela rty do úzké linky, načež prohlásila: „No, mám *spoustu* práce. Nemůžu tu jen tak stát a celý den klábosit se služkami.“ Znělo to, jako by to byla *Effie*, kdo zahájil rozhovor, a ne ona sama.

„Ano, paní Sedgewicková,“ zopakovala proto opatrně. Koutky jejích úst už začínaly cukat podrážděním a ona věděla, že si nesmí dovolit vzhlednout, aby jí nebyl vidět ve tváři vztek.

Paní Sedgewicková se otočila na podpatku a zamířila znovu do chodby. Dřevěné klapání jejích bot za ní pomalu utichalo, a jakmile odešla, *Effie* dlouze a unaveně vydechla.

„Nikdo z nás *samozřejmě* nemá na klábosení čas,“ zamumlala ke svému kartáči. „Jen si to představ! *Čas!*“ Podívala se na kbelík s vodou vedle sebe, povzdechla si a postavila se na nohy. Bude muset znovu posypat podlahu čerstvým pískem –

Vchodové dveře se náhle otevřely.

Effie překvapeně vykřikla, zakolísala, zakopla o vědro s vodou a začala padat dozadu.

„Proboha!“ vykřikl nějaký muž a jeho silná, pevná paže objala *Effie* v pase právě včas, aby ji zachránila před pádem.

Zamrkaly na ni dvě hnědé oči a zároveň ji obklopila příjemná, silná vůně. *Santalové dřevo*, pomyslela si *Effie*, a jen náznak venkovního vzduchu. Zčervenala se, protože v tu chvíli poznala výrazné, pohledné rysy pana Benedikta Ashbrooka.

„Ach!“ vyjekla. „Já... moc se omlouvám!“

Benedikt znovu zamrkal. Jeho tmavé vlasy byly příjemně rozcuchané a poseté tajícím sněhem. Byl nejmladším z bratrů v rodině Ashbrookových a Effie vždycky říkala, že také *nejhezčím* – nebo si to aspoň v duchu *myslela*, než před několika lety odjel na cestu po kontinentu. Teď, když na ni po tak dlouhé době znovu hleděl, rozpačitě se usmíval a držel ji ve svých silných, teplých pažích, Effie úplně oněměla.

„Není se čeho bát,“ ujistil ji Benedikt. „To já bych se měl omluvit, to je jisté.“ Opatrně ji postavil zpět na nohy, ale jeho ruce zůstaly s nádechem obav položené na jejích ramenou. Zamračil se na ni. „Přísahám, že vaši tvář znám, slečno. Setkali jsme se už někdy? Zůstáváte tu snad kvůli jednomu z plesů lady Culverové?“

Effie zmateně zamrkala. *Kvůli plesu?* nechápala. *Co tím vůbec myslí?*

„Domnívám se, že mě *znáte*, to ano!“ odsekla mu. Neměla by být tak drzá, ale srdce jí stále bušilo v hrudi a hlava se jí točila z jeho blízkosti.

„Věděl jsem, že vás musím znát,“ řekl Benedikt lítostivě. „Víte, mám strašně špatnou paměť na jména, ale obvykle si je pamatuji mnohem lépe, když k nim patří taková hezká tvář.“

Effie vykulila oči. *Teď už ani náhodou nechápu, co se děje*, pomyslela si.

„Benedikte, nebesa!“ ozval se ze schodů hlas lady Culverové a Effie k ní vzhledla. Paní domu byla jen o málo

starší než ona sama, ale strašlivý zamračený výraz, který v tu chvíli pokrýval její jemné aristokratické rysy, jako by patřil staré paní Sedgewickové. „Tak jste se vrátil z výletu?“ zeptala se lady Culverová netrpělivě. „Proč mi nikdo neřekl, že přijedete? A proč si povídáte se služebnictvem?“

Benedikt znovu sraštil obočí. Ohlédl se na Effie, která se pod jeho pohledem stydlivě schoulila. V tu chvíli si všimla staré, roztřepené krajky na výstřihu svých šatů.

Mám na sobě sice jedny ze starých, obnošených šatů, které mi dala lady Culverová, uvědomila si Effie opožděně, ale ve skutečnosti by si mě nikdo, kdo má aspoň trochu rozumu, nemohl splést s dámou.

„Ach,“ řekl Benedikt. „Chápu.“ Znovu se na Effie bezmocně usmál. „No, myslím, že jsem z nás obou udělal hlupáky. Odpusťte mi, slečno.“

„Samozřejmě že vám odpouštím,“ zamumlala Effie. Nic lepšího ji v tu chvíli nenapadlo.

Benedikt si odkašlal a podíval se zpět nahoru na schody, směrem k lady Culverové. „Poslal jsem Thomasovi dopis,“ řekl jí. „Nejspíš ho zapomněl předat, že?“

Lady Culverová přimhouřila oči. „To ano,“ odpověděla. „No, Benedikte, máte štěstí, že jsme právě vyvětraly pokoj. Chata je momentálně neobyvatelná, ale i přes nedbalost mého manžela by pro vás na Hartfieldu mohl být volný pokoj.“ Odmlčela se. „Zítřka večer se tu však koná ples, takže budete muset být mladým dámám k dispozici k tanci, jinak nám to budou navěky vyčítat.“

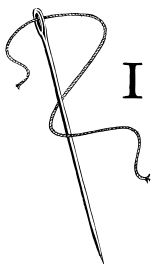
Benedikt se zasmál a ten zvuk měl v sobě něco hřejivého a zemitého, co Effie najednou nemohla ignorovat. „Rád tančím,“ svěřil se lady Culverové. „Takže to pro mě nebude žádná námaha.“

Pak se téměř rozběhl po schodech nahoru, ale vzápětí se zamysleně zastavil a podíval se na svou obuv. Opatrně udělal krok zpět a jednu po druhé si sundal své zablácené boty.

„Opravdu není třeba *přidělovat* vám práci, že?“ řekl Effie omluvně. Než stačila najít slova, aby mu odpověděla, vyšel po schodech nahoru.

Jakmile zmizel, došla Effie k děsivému objevu.

„A sakra,“ zamumlala si pod vousy. „Myslím, že jsem se právě zamilovala.“

I pan Allen si myslí, že by lady Culverová měla najmout „víc služebnictva. Máme toho moc,“ odfrkla si Lydia, zatímco zašívala ponožku položenou na klíně. Spolu s Effie seděly na úzkých postelích ve svém společném pokoji v přízemí a před spaním si v poklidu látkaly oblečení. „Slyšela jsem, jak to říkal Georgeovi, protože nevěděl, že jsem za rohem. Pan Allen prohlásil, že je zločin, jak málo platí jemu i nám ostatním!“

Effie znepokojeně zavrtěla hlavou. Její bratr George pracoval v domácnosti jako lokaj a často byl až příliš upovídaný, což mu zrovna neprospívalo. „George i pan Allen by měli mluvit potichu,“ namítla teď nad zašíváním roztrženého hedvábného lemu. „Ani skvělé reference od pana Allena ho nezachrání, jestli lady Culverová uslyší, že o ní řekl něco jen trochu špatného.“

„No, ale vždyť pan Allen má pravdu, ne?“ namítla Lydia netrpělivě. „Podívej se na nás! Je po půlnoci a my teprve

ted' zažíváme své věci!“ Zamračila se a podívala se na Effie. „Ale... ach ne, co je *tohle*? To přece nemůžou být šaty paní Sedgewickové! Myslela jsem, že jsi je spravila už před pár týdny!“

Effie si těžce povzdechla. „*Jsou* to šaty paní Sedgewickové,“ hlesla. „Chce je připravit na ples pro případ, že by o ni nějaký host zavadil pohledem. Tvrdila, že co se týče vyspravení těchhle šatů, nikomu jinému nevěří.“

„A tys jí slíbila, že to opravíš, že jo, Effie?“ obvinila ji Lydia a znechuceně nakrčila nos. „Víš, co jsi? Jsi *chronicky ochotná*. Je to nemoc. Měli bychom ti zavolat lékaře.“ Effie si nebyla jistá, co slovo *chronicky* znamená, ale nepochybovala, že Lydia ho musela nedávno od někoho zaslechnout; druhá služebná měla totiž slabost pro zajímavou slovní zásobu a často si vybírala nová slova z rozhovorů, které vyslechla při práci.

„Je špatné být chronicky ochotná pomáhat?“ zamumlala Effie. „Opravdu to někomu ubližuje?“

„Je to hrozné,“ sdělila jí Lydia bez obalu. „Nikdy nikoho neodmítneš, nikdy. Stačí, aby někdo nahlas řekl, jaký má problém, a ty se ho hned snažíš řešit za něj. To proto vždycky skončíš tím, že za všechny něco opravuješ, i když jsou klidně schopní udělat to sami.“

Effie stiskla rty. Dříve toho dne, těsně po tom podivném incidentu s Benediktem, prožila několik krásných minut, kdy měla pocit, jako by se po panství vznášela. Jenže po celém dni pobíhání sem a tam bez jediné chvíle oddechu

se radostné chvění zase vytratilo a vystřídala ho její obvyklá mizerná frustrace.

„Nemůžu paní Sedgewickové prostě říct ne,“ povzdechla si a s námahou potlačila svou zdeptanost. Pár dalších stehů ji trochu uklidnilo, i když na sílící bolest hlavy za očima to moc nepomohlo. „Jestli se paní Sedgewicková *nebo* Její Milost rozhodnou, že se mě chtějí zbavit, budu se muset vrátit domů a ujídat z mámina stolu. A to si prostě nemůžeme dovolit.“

Lydia si znechuceně odfrkla. „Já vím, byly by schopné vyrazit tě i kvůli takové hlouposti! Pamatuješ si, jak chudák Lucy otěhotněla a ony ji vyhodily na ulici? Slyšela jsem, že lady Culverová nedala Lucy ani šesták, dokonce jí ani nezařídila odvoz domů!“ Lydia zavrtěla hlavou, jako by se chtěla zbavit nepříjemné vzpomínky. „Každopádně – představ si, že bys byla hospodyně! Měli bychom mít další služebnictvo, které by za nás dělalo tyhle práce, ne? Vsadím se, že paní Sedgewicková už spí ve své posteli, zatímco *ty* jí zašíváš sukně!“

Effie znovu zaplavila vlna hněvu. Sklonila se nad šaty a zaťala čelisti. *Hněvat se nemá smysl*, připomněla si. *Nic tím nezměním, jen se dostanu do potíží.*

„Není třeba si stěžovat,“ zabrblala. „Pojďme si raději povídat o něčem příjemnějším. Viděla jsi, že se dnes vrátil pan Benedikt?“

Lydia se zamračila. „A to je jako příjemnější?“ zeptala se. „Bude to jenom další člen rodiny, který se nám tu bude plést na *dalším* příšerném plese.“

Effie zrudla. „Není zas tak hrozný,“ pronesla. „A aspoň se na něj hezky kouká, ne?“

Lydia se usmála. „Óóó. Tak ty jsi v něm našla *zalíbení*, Effie?“ Effie slovo „zalíbení“ nikdy předtím neslyšela, ale podle toho, jak ho Lydia vyslovila, si byla docela jistá jeho významem.

„Ne,“ zalhala stroze. „To by ode mě bylo hloupé, co?“

Lydia pokrčila rameny a odložila ponožku. „Nevím. Někdy je hezké snít. A když nemáme čas spát, můžeme aspoň *snít s otevřenýma očima*.“

Effie se zadívala na šaty na svém klíně. „Ano,“ řekla tiše. „To asi ano.“

Jediná svíčka na stole brzy dohořela, a tak byla nucena šaty odložit. Když zavřela oči a snažila se usnout, přistihla se, že sní o hřejivých hnědých očích a příjemném úsměvu, který jí rozbušil srdce.

Moc času na snění však Effie neměla.

Šestá ranní přišla jakoby nic a Lydia jí hned začala třást ramenem a syčet něco o krbech. Obě se okamžitě vrhly na své každodenní povinnosti, protože jim bylo jasné, že poslední přípravy na ples budou celý den narušovat jejich rozvrh. Jak se dalo očekávat, lady Culverová začala brzy svolávat služebné, aby jí pomohly s účesem, a paní Sedgewicková poslala Effie, aby naposledy vyleštila všechna zrcadla v tanečním sále.

Když se k ní připojila Lydia, aby spolu rozložily poslední květiny, neměly v sobě nejen snídani, ale ani rychlou polední svačinu. Hosté navíc začali přicházet brzy, takže nebyl čas na odpočinek.

Do tanečního sálu vběhla bočními dveřmi paní Sedgewicková a chytila Lydii s Effie za ramena. „Mohl by jít někdo zkontrolovat Cookie?“ zeptala se hospodyně bez dechu. „A *kde jsou* podnosy s punčem?“

Lydia zavřela oči a tiše zasténala, zatímco Effie potlačila instinktivní odpověď – *Možná je zapomněli spolu s naší snídaní!* – a nasadila zdvořilý úsměv. „Půjdu se podívat, paní Sedgewicková,“ řekla s nekonečnou trpělivostí, kterou ovšem ve skutečnosti vůbec necítila. *Aspoň si vezmu něco k jídlu, když už budu v kuchyni*, pomyslela si.

Vyklouzla bočními dveřmi a vešla do chodby, která vedla dolů po schodech. Z haly nahoře, kde se hosté stále bavili, se ozýval vzrušený smích. Představila si, jak stojí v té místnosti, ne pod ní, a hrudí jí projela podivná touha.

Možná je Benedikt tam nahoře a baví se s hosty. Kdyby byla opravdu vznešená dáma, za kterou ji považoval, byla by tam s ním, oblečená ve svých nejlepších večerních šatech – nebo spíš v něčem, co by se podobalo večerní toaletě lady Culverové.

Effie si představila sama sebe v krásných krémových šatech s množstvím krajky a vyšíváných ozdob. Benedikt by se usmál, až by ji uviděl, a zeptal by se, zda by mu mohla věnovat tanec...

„Uhni, Effie!“ zasyčel za ní hlas. Její bratr George ji šťouchl do zad a ona si uvědomila, že se při poslouchání oslavy nahore zastavila uprostřed úzké chodby pro služebnictvo.

Zrudlá studem spěšně vykročila vpřed. „Omlouvám se!“ zamumlala. „Jsem tak unavená, Georgi, už mi to moc nemyslí.“

„To my všichni, ne?“ zamumlal George za ní. Effie otevřela dveře do kuchyně, vešla dovnitř a ustoupila stranou. Bratr vedle ní ostře zakašlal do dlaně a ona se na něj zamračila.

„To je teda kašel,“ řekla. „Jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě,“ ujistil ji. „Jenom jsem unavený.“ Effie sáhla po kapesníku a podala mu ho, avšak George zavrtěl hlavou a vytáhl vlastní. „Mám svůj,“ zabručel. „Ten tvůj je tak hezky vyšívaný. Nechtěl bych ho zničit.“

Effie si ztěžka povzdechla. „Měl by sis odpočinout,“ doporučila mu.

„Možná bych měl,“ naznal ironicky. „A možná bych měl dostávat vyšší plat. A když už jsme u toho, možná by mělo být méně plesů. Myslíš, že by si o tom se mnou Její Milost mohla promluvit u čaje?“

„*Opravdu* by sis měl dávat pozor na to, co říkáš, Georgi,“ napomenula ho Effie unaveně. „Víš, co by ti na to řekla máma.“

„Máma tu teď není,“ odpověděl bez obalu. „Poslední týden vstávám za svítání a chodím spát o půlnoci. Bylo by nepřírozené, kdybych si aspoň trochu nestěžoval.“ Znovu do ní strčil, tentokrát naléhavěji. „Tak mě už nezdržuj. Chci jen přežít tuhle hroznou noc.“

Effie ustoupila do kuchyně, George ji minul a zamířil rovnou k východu, aby ho už dál neotravovala.

Hlavní kuchařka panství – známější pod přezdívkou Cookie – právě servírovala studené maso a sušenky. Jakmile Effie uviděla podnosy s punčem na jedné straně, rychle jeden popadla. „Tenhle si vezmu!“ zavolala na ubohou, zaneprázdněnou kuchařku. Cookie na ni sotva kývla, ale stačilo to; dala najevo svůj souhlas, takže Effie odspěchala z kuchyně zpět do tanečního sálu.

Hosté se už začali trousit dovnitř; jedna z dam se posadila ke klavíru a začala hrát rozpustilou melodii, zatímco se Effie vydala mezi hosty a s podnosem punče pečlivě sledovala své kroky. To poslední, co potřebovala, bylo zakopnout únavou a vylít punč na nějakou důležitou dámu.

„Och, vezmu si jednu, prosím.“ Blondýna v modrých šatech natáhla ruku, aby si vzala sklenici z tácu. Vlasy měla ozdobené zlatým řetízkem a tváře lehce nalíčené růžovou barvou.

„Myslím, že já také,“ promluvil Benedikt z Effiiny druhé strany. Zvuk jeho hlasu ji zmrazil na místě. Ve chvíli, kdy si vzal z podnosu sklenici, k němu vzhledla. Byl oblečen stejně elegantně jako ostatní hosté, v jemné zlaté vestě a černém saku, ale na jeho hezké tváři se objevil úsměv tak vřelý, že Effie zůstala jen zírat.

Její srdce se rozbušilo a na okamžik, když se jeho pohled stočil k jejímu, se ocitla mezi snem a realitou. Proti veškeré logice ji zachvátilo přesvědčení: Benedikt ji poznal! Vyzve ji k tanci, právě tady a teď?

„Duntham!“ zavolal Benedikt vesele a upřel pohled na někoho za Effinými zády. „Kolik let už to je?“ Se smíchem prošel kolem ní... a srdce jí pokleslo.

A co jsem čekala? pomyslela si unaveně. *Tentokrát mám v ruce dokonce podnos, to mě dělá prakticky neviditelnou, no ne?*

Jako služebná byla Effie zvyklá, že ji přehlížíjí. Být přehlížena bylo v jejím postavení vlastně cennou dovedností – šlechtici obecně preferovali, aby jejich služebnictvo působilo co nejméně nápadně. Avšak to, že ji přehlédl právě *tento* džentlmen, ji nečekaně zasáhlo. Kdyby se mnou Benedikt nikdy nemluvil tak okouzlejícím způsobem, pomyslela si, neztratila bych tak hloupě hlavu.

Zklamání se smísilo s únavou a ten hrozný pocit jí stoupal z žaludku až do krku, kde se z něj udělal pořádný knedlík. Do očí se jí nahrnuly horké slzy a s hrůzou couvla ke zdi.

„Ach, Lydie!“ vydechla. „Můžeš vzít ten podnos, prosím?“

Druhá služebná svěsila ramena. „Vždyť jsi s tím právě přišla, Effie!“ zašeptala žalostně. „Nemůžeš roznášet nápoje ještě aspoň *chvilku*?“

„Začnu tu brečet,“ oznámila Lydii co nejklidnějším hlasem. „Potřebuju se trochu nadýchat čerstvého vzduchu, jinak se asi neovládnu.“

Lydia od ní s porozuměním vzala táč. „Ach bože,“ vydechla. „No tak běž a dej si pohov. Možná se budu muset jít taky na chvíli vyplakat, až to dneska skončí.“

Effie vyrazila k bočním dveřím a seběhla dolů do chodby pro služebnictvo. V tu chvíli se už rozplakala naplno a zároveň si uvědomila, že pláče vztekem a hanbou současně. V poslední době se mezi zaměstnanci objevovaly záchvaty pláče častěji než kdy dřív, přesto však Effie nechtěla být přistižena, jak vzlyká v těsné chodbě pod schody. Vyhledala proto cestu ven a vynořila se těsně za velkým živým plotem, který lemoval hranici zahrady.

Normálně by se bludiště z živého plotu stalo, aspoň pro některé hosty, zdrojem zábavy, ale bláto a sníh ho dnes večer činily mnohem méně příjemným než při letních akcích. Výsledkem bylo, že lavičku před bludištěm měla Effie jen pro sebe. Posadila se na ni, otřela si obličej a promnula si paže. Chladný, svěží vzduch po chvílce zmírnil její utrpení a ona se několikrát zhluboka nadechla, aby se uklidnila.

Z oken nad hlavou se k ní nesly tiché tóny klavíru. Pomyslela si, že tanec už začal. Všichni ti pohlední pánové brzy pozvou krásné dámy v nádherných šatech na taneční parket a i Benedikt pravděpodobně právě teď žádá nějakou ženu o tanec.

„To přece vůbec nevadí, ne?“ zamumlala si Effie pro sebe. „Proč by mi mělo vadit, co dělá? *Mě* přece nikdo nikdy k tanci nevyzval.“ Několikrát zamrkala a vynutila ze sebe smích. „Ha! To je ale myšlenka!“

„Ach, drahá.“ Z Effiny pravé strany se ozval jemný, zvláštní hlas a ona ztuhla na místě. „Je to skutečně tak

podivná myšlenka? Poté, co jste ji vyslovila, se však musím zeptat ještě naléhavěji, než jsem měl předtím v úmyslu! *Chtěla* byste si zatančit, slečno?“

Effie se potácivě zvedla, otočila se, aby se podívala na muže, který promluvil..., a zmocnilo se jí ještě větší zmatení, než jaké cítila před pár chvílemi v sále.

Proti ní stál vysoký, štíhlý muž, oblečený v elegantním sametovém kabátku černé barvy. Jeho na koncích mírně zvlněné vlasy byly stejně černé jako jeho oděv, zatímco oči měly šokující, smaragdově zelenou barvu rašícího listí. Slabě zářily zevnitř, což ho v měsíčním světle činilo neuvěřitelně výrazným. Effie si všimla, že nemá vázanku, kolem krku měl však ovinutou rozkvetlou růži, která plnila její roli.

„Já... moc se omlouvám, pane,“ hlesla. „Nikdy bych sem nešla, kdybych věděla, že někoho ruším –“

„Ale já vůbec nejsem vyrušen!“ přiznal muž upřímně. Usmál se na ni a její bolavé srdce se zachvělo, když si uvědomila, jak mu to i v téhle polotmě sluší. Měl velmi elegantní rysy a jeho lícní kosti byly tak ostré, že by si o ně mohla pořezat prsty.

„Jsem opravdu velmi rád, že vás poznávám,“ dodal. „Tohle všechno je tak vzrušující!“

Effie polkla a sepjala ruce před sebou. Na tom, jak s ní ten muž mluvil, bylo něco velmi podivného, ale ještě nedokázala přesně určit co. „Pane,“ řekla pomalu, „víte, že jsem tady... služebná?“ Nechtěla opakovat své zklamání z včerejšího setkání s Benediktem.

„Opravdu?“ zeptal se muž, prohlédl si ji a jeho oči se rozzářily. „Můj bože, *opravdu!*“ Zdálo se, že ho toto odhalení ještě víc nadchlo. „Jak úžasně dokonalé. Prosím, prozradila byste mi své jméno?“

Effie zamrkala. Nevzpomínala si, kdy naposledy ji nějaký šlechtic požádal o jméno. „Ehm... jmenuji se Euphemia Reevesová, můj pane, ale většina lidí mi říká Effie.“

„Jaké krásné jméno!“ Šlechtic se na ni usmál s takovým nadšením, že si položila otázku, zda ho v životě někdy něco rozladilo. „Nuže,“ prohodil, „já jsem lord Blackthorn. A rád bych se vás znovu zeptal – zatančila byste si, slečno Euphemie?“ Natáhl k ní ruku a ona si uvědomila, že opravdu chce, aby ji přijala.

To není dobrý nápad, pomyslela si. Kromě toho, že by neměla tančit s hosty, si část jejího já všimla, že lord Blackthorn je až znepokojivě podivný muž – a kromě toho nikdy neslyšela o žádném panství nazývaném „Blackthorn“.

Její tělo nicméně předběhlo myšlenky a za okamžik si uvědomila, že už ho vzala za ruku. Lord Blackthorn měl velmi dlouhé a jemné prsty a i uprostřed února z něj jako by vycházela vůně čerstvých růží.

„Myslím, že tenhle tanec znám!“ vyhrkl pak s potěšením. „Lady Hollowvaleová mě ho naučila teprve minulý týden!“ Objal Effie kolem pasu, zatímco ona se snažila přijít na to, zda už někdy slyšela o místě zvaném „Hollowvale“. Lord Blackthorn ji mezitím otočil na místě, a tak

neohrabaně zakopla o své boty. Tiše vydechla. „Slečno Euphemie,“ pronesl laskavě, jako by právě nezápolila se svými prvními krůčky, „musím vám položit velmi důležitou otázku: Řekla byste, že jste bezmocná?“

„Já – cože?“ zeptala se ho zmateně. Znovu zakopla a teď se už jen zoufale snažila držet krok. Lord Blackthorn si však jejích potíží zřejmě ani nevšiml. *Něco na té otázce se mi zdá nevhodné*, pomyslela si, ale nedokázala přesně určit, *co* to je, takže pronesla: „Opravdu nevím, co tím myslíte.“

„No,“ komentoval to lord Blackthorn zamyšleně. „Kdybyste měla na výběr, řekla byste, že jste *mocná*, nebo že jste *bezmocná*?“

Znovu s ní zatočil a Effie začala cítit závrať. *Myslím si, že takhle se ten tanec vůbec netančí*, mihlo se jí hlavou. Pak si uvědomila, co to řekl, a popadl ji vztek. „Promiňte!“ křikla rozzlobeně. „Jsem dost silná na to, abych vám šlápla na nohu, pokud si dovolíte nějaké důvěrnosti, pane!“

Lord Blackthorn k ní naklonil hlavu, očividně zmatený. Přitom si všimla, že uši má na koncích tvarované do jemných špiček.

Srdce jí skočilo až do krku a přepadl ji náhlý strach.

Fae! pomyslela si zoufale. *Bože, zachraň mě, tančím s fae!*

„Urazil jsem vás, slečno Euphemie?“ zeptal se lord Blackthorn. „Ach, to vůbec nebyl můj záměr! Víte, v poslední době jsem zkoumal anglickou ctnost. Myslel jsem, že jde hlavně o hezké boty a drahý kabátec – což je podle mě docela nudné, souhlasíte? –, ale lady Hollowvaleová mi

sdělila, že ve skutečnosti jde o to být laskavý k bezmocným a krutý k mocným. Proto jsem hledal jedno, nebo druhé, abych mohl tuto teorii otestovat!“

Effie vykulila oči. „Já nejsem vůbec mocná, pane!“ ujistila ho spěšně. „Jsem úplně bezmocná!“

Lord Blackthorn se potěšeně zasmál. „Jaká náhoda!“ řekl. „Přemýšlel jsem, jak dlouho budu muset hledat – ale vy jste hned tady, prakticky přímo u mě za domem!“ Zatočil s ní, ale ona se nedokázala přimět, aby ho znovu vzala za ruku, takže místo toho podivného tance upadla do bláta a vzlykla strachem.

Studené, mokré bláto jí pokrylo ruce a prosáklo až ke kolenům sukně. Za jiných okolností by byla zděšená, protože věděla, že to znamená další prádlo na vyprání, ale hrůza z její současné situace mnohonásobně převážila i nad obavou z dalšího dne stráveného praním prádla. Matka jí kdysi vyprávěla mnoho varovných příběhů o fae a téměř každý z nich končil dost strašně pro nešťastného pekaře, ševce nebo dojičku, kteří je náhodou potkali. Mnohé z nich dokonce dopadly tak, že ubohý protagonista nechtěně prodal svou duši.

Lord Blackthorn se však zasmál, jako by se Effie vrhla do bláta úmyslně, jen aby ztropila nějakou legraci. Natáhl k ní ruku, ale ona na něj jen dál zírala z blátivé země. Když se nahýbala, natáhl se až k ní a s neuvěřitelnou silou ji zvedl za paže, postavil na nohy a jemně jí otřel šaty od bláta. To samozřejmě k vyčištění látky moc nepřispělo.

„Ach, výborně!“ poznamenal lord Blackthorn. „Ušpinila jste si šaty! To je jistě strašná nepříjemnost. Chcete, abych vám je pomohl vyčistit?“

Effie bezmocně stiskla rty. *Lidé v pohádkách se dostávají do největších potíží, když řeknou něco špatného*, pomyslela si. *Možná bych raději neměla říkat nic. Pak odejde.*

Lord Blackthorn zamrkal svýma příliš zelenýma očima. „Vy jste se i zranila?“ zeptal se. „Obávám se, že vás nedokážu uzdravit. Taková moc je mimo mé síly. Ale –“ Najednou ho něco napadlo. Udeřil se pěstí v rukavici do dlaně a dokončil, „– mohl bych vám odstranit končetinu, která vám dělá potíže, a potom ji nahradit novou!“

Effie v naprostém zděšení vytřeštila oči. „Ne!“ vykřikla, než se stačila ovládnout. „Ne, ne, ne, to je... příliš velkorysý! Prosím, na to ani nemyslete!“

Lord Blackthorn zamrkal. „Vůbec to není velkorysý, musel bych za to požadovat nějakou formu odměny, i když bych si třeba přál něco jiného. Obávám se, že tak prostě musíte postupovat.“

Effie se přinutila k chabému úsměvu, ačkoli si nervózně zarývala prsty do dlaní. „Jsem dost chudá“, pravila. „Nemohla bych vám zaplatit, ani kdybych chtěla, můj pane. Obávám se, že si budete muset najít někoho jiného, kdo vám pomůže.“

Lord Blackthorn se zamyšleně zamračil. „Nechci peníze“, odpověděl pak. „Mohl bych si vzít vaši nejšťastnější vzpomínku nebo třeba malou část vašeho jména. Opravdu, jednu nebo dvě slabiky byste přece ani nepostrádala.“